

Morten Helveg Petersen (RV):

Som bekendt var Det Radikale Venstre imod militær intervention på det grundlag, som regeringen og Dansk Folkeparti valgte at lade Danmark gå i krig på. Vi fandt, at våbeninspektørerne skulle have haft mere tid til dels at afvæbne Saddam Hussein, dels opbygge en bred international koalition.

Jeg vil godt understrege, at det ikke er, fordi vi under alle omstændigheder vil tage afstand fra væbnet intervention. Det har vi jo været med til op gennem 1990'erne og også i forbindelse med Afghanistan, men vi fandt, at grundlaget ikke var det rigtige denne gang og på nuværende tidspunkt. Havde FN-grundlaget været i orden, havde vi også bakket op. Vi har det fuldstændig, som udenrigsministeren i månederne op til gav udtryk for, nemlig at det er vigtigt, at det er forankret i FN.

Havde vi haft en bred koalition, ville det også have løst en række påtrængende spørgsmål om den humanitære bistand og genopbygningsbistanden. Vi aner jo i dag konturerne af de problemer, vi kan risikere at stå over for, også med hensyn til genopbygningsindsatsen. Hvem skal lede og fordele arbejdet? På hvilket mandat skal genopbygningsbistanden ydes?

Vi er skeptiske med hensyn til finansieringen af aktstykket. Vi forstår ikke, at regeringen ikke vil benytte de reserver, som er afsat i Miljø-, Freds- og Stabilitetsrammen. De står der jo og kunne bruges netop til dette formål, men i stedet vælger regeringen at tage fra ulandsbistanden og det vel at mærke i en situation, hvor regeringen har skåret mere end 3 mia. kr. på ulandsbistanden, siden regeringens tiltræden.

Vi finder det forkert at finansiere danske bidrag til Irak over ulandsrammen, fordi ulandsbistanden i forvejen er under pres. Og vi forventer desværre yderligere nedskæringer på ulandsbistanden. At tage midler til Irak fra ulandsbistanden forstærker kun denne udhuling.

Jeg tror hurtigt, at vi kunne blive enige om at yde humanitær nødhjælp, men vilkårene og betingelserne for genopbygningsbistanden er mere besværlige. Derfor kan vi også støtte SF's beslutningsforslag om at splitte aktstykket i to.

Vi ville forvente og medvirke aktivt til, at delen om det humanitære kunne gå hurtigt igennem Folketinget, mens vi så kunne diskutere indholdet af genopbygningsbistanden mere grundigt. Vi hæfter os ved, at regeringen selv svarer, at hvad angår genopbygningsbistanden,

er man alligevel nødt til at afvente de såkaldte behovsanalyser, som først kan udarbejdes, når den væbnede konflikt er overstået.

Med andre ord: Hastværket er ikke overhængende, hvad angår genopbygningsbistanden, men vi vil gerne være med til at ekspedere den humanitære bistand så hurtigt som muligt.

Kl. 17.25

Derfor kan vi støtte SF's forslag. Lad os få den humanitære nødhjælp frem hurtigst muligt og i mellemtiden diskutere vilkårene for den egentlige genopbygningsbistand.

Det ville have klædt regeringen at have lyttet til dette gode råd. Det ville formentlig have taget et sted mellem 20 og 30 minutter at foretage denne tekniske opdeling i sidste uge, hvis man havde haft viljen til det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Fra Enhedslistens side er vi glade for og støtter initiativet til at bringe denne her sag i Folketingssalen. Efter vores opfattelse er spørgsmålet om humanitær hjælp på den ene side og genopbygning på den anden side to forskellige ting, som det ærlig talt er lidt for smart at behandle sammen på den måde, der er lagt op til.

For os at se er nødhjælpen en ekspeditionssag, ikke mindst fordi vi kan forstå på tidligere meldinger fra regeringen, at nødhjælpen vil blive formidlet gennem FN-organer og ngo'er og ikke gennem US Aid eller lignende organer, der er nøje koordineret med den militære indsats.

Selve nødhjælpsdelen er en så stor ekspeditionssag, at det kunne have været ordnet onsdag eller torsdag i sidste uge, hvis ikke et flertal i Folketinget havde været mere optaget af at komme til fodboldkamp i Parken eller komme til årsfest i Kommunernes Landsforening.

Med hensyn til genopbygningen er det derimod endnu uafklaret på internationalt plan, hvem der skal have ansvaret for den, og det er uafklaret, hvordan den skal foregå. Der er en stor risiko for, at der bliver tale om en proces, hvor USA eventuelt i samarbejde i Storbritannien dirigerer indsatsen fra top til bund. Det er der efter vores opfattelse to hovedproblemer i.

Det første handler om, hvem der overhovedet skal dominere genopbygningen. Fra sidste uge har vi Colin Powells ord om, at det er USA og Storbritannien, der skal have det afgørende ord at skulle have sagt, når Iraks fremtid skal afgø-